

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χαρισμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ήσωτερικού	Ήξωτερικού
Ήσσησία 80.8.—	Ήσσησία 10.—
Ήξήμενος 4.50	Ήξήμενος 5.50
Τετάρημος 2.50	Τετάρημος 3.—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην διεστού μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά τών Πρακτόρων, Ήσωτες, λ. 10. Ήξωτες, λ. 15

Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται ένωστων λπκ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδός Εδουλίδου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'. — Τόμος 22ος

Έν Αθήναις, 4 Ἀπριλίου 1915

Έτος 37ον. — Ἀριθ. 18

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Όταν είδεν ο Πάολι ότι ο προστατευόμενός του ήρχισε να συγεθίζει και να έγκλιματίζεται, εδήλωσεν ότι θα μετεβάνει προς συνάντησιν του Βελάσκου και θα διαπραγματεύετο με τὸ σημαντικόν αυτό ύποκείμενον την πρόσληψιν του Ραούλ.

— Έν τῷ μεταξύ, είπεν εις τους συντρόφους τους σεις θα τὸν μάθετε να φωνάζη.

— Σύμφωνοι! ἀπεκρίθησαν τὰ παιδιά.

Ο μικρός Ιταλός εδήγησεν εις τὸν προστατευόμενόν του, ότι τὸ κυριώτερον προσόν τοῦ ύποψηφίου δια τὴν θέσιν έφημεριδοκόλου, ήτο φωνή ή χηρά και γυμνασμένη, εις τρόπον ὥστε να παραρραση άρκετά τὰ αυτιά τῶν διαβατῶν, δια να ελευθεται ή προσοχή τῶν.

Τὴν τέχνην αὐτήν θα τὸν ἐμάθωναν πρῶτα πρῶτα, διότι ο Βελάσκος θα τὸν εδήταξε κ' έκρεπε να τὸν εὔρη ίκανόν να ούρλιαζη, κατὰ τοὺς κανόνας.

Οι νέοι φίλοι τοῦ Ραούλ τὸν εδήγησαν εις τοὺς κήπους, οι ὅποιοι εκτεινονταν περίε τοῦ Διοικητηρίου, κ' εκεῖ τὸ μάθημα ήρχισε. Οι καθηγηται τὸν εβάλαν ν' ἀποστηθίση τοὺς τίτλους τῶν έφημεριδῶν και τῷ εδειξαν ἐπανειλημμένως τὸν ὄρον και σεσυρμένον ήσαν,

με τὸν ὅποιον έκρεπε να τοὺς προφέρη.

Έπί μιαν ὥραν ο Ραούλ εήρησκετο κρυγάζων:

— Λά Ραζόν κουίντα Ι Ο ὕ λ τιμα χόρα!.. Κάρας ὕ Κ α ρ έ τ α σ!.. Π έ, Μ π έ, Τ έ Ι.

Εἰς τὴν αρχήν εδυσκολεύθη πολύ, ήλθε μάλιστα στιγμή που ἀπηλπισθη. Έπειτα όμως κατέβαλεν ἄλην του τὴν θέλησιν και ἐπιτέλους οι μικροί καθηγηται του εφάνησαν εὐχαριστημένοι κ'

εδήλωσαν, ότι τὸ μάθημα ετελείωσε.

Ο Ραούλ ήμπορούσε να παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κ. Βελάσκου με τὴν πιθανότητα να γίνη δεκτός.

Ένώ επέστρεφεν εις τὸν κήπον ο μικρός Γάλλος, με ἄλην τὴν κόφρασιν τῆς φωνῆς του, εξηκολούθει να ούρλιαζη:

— Λά Ραζόν κουίντα Ι... Ο ὕ λ τιμα χόρα!..

Η ἐπεμονή αὐτή έμείλλε να στεφθῆ υπό ἐπιτυχίας. Μόλις επέστρεφεν εις τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Κορριέντες και Σάν-Μαρτίν, τὸ στρατορχεῖον αὐτῶν έφημεριδοκόλων, ο Ραούλ ήρε τὸν Πάολι, ο ὅποιος τὸν ετέρημενε.

— Έλα γρήγορα, του είπε. Ο Βελάσκος εἶνε στὸ καφενεῖο. Πάμε να τὸν βρούμε άμέσως.

Ο φοβερὸς Βελάσκος

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς, οι δύο φίλοι εἰσήρχαντο εις ἓν κατάστημα, καφενεῖον συγχρόνως και παντοπωλεῖον, ὅπου ἐπωλοῦσαν ἀπ' ὄλα: τυριά και κοντέιλ, μπύραν και κονσέρβες. Ἀνάμεσα εις κινδύτια και εις βαρέλια, ήσαν τοποθετημένα μερικά τραπέζια, περι τὰ ὅποια εκάθηντο πελάται, μη ἐνοχλούμενοι διόλου, ὡς εφαινετο, ἀπὸ τὴν ἀταξίαν και τὴν ἀκαταστασίαν τοῦ περιέργου «καφενεῖου».

Εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τραπέζια, εκάθηντο ἓνας παχὺς ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ο Πάολι εδειξε με τὸ δάκτυλον εις τὸν Ραούλ.

Ήτο ο Βελάσκος, ο σπουδαιότερος «πράκτωρ» έφημεριδῶν εις τὸ Βουένος

«Του εδωσαν μιαν εδσημη από πνήγητα εφημερίδας...»

«Αυρές. Έφορούσε πρόστρυκα ρούχα και υποκάμισον χωρίς φουκόλ, ήτο μολον-
τούτο πλουσιώτατος άνθρωπος, διότι έ-
κτός του πρακτορείου των εφημερίδων,
είχε και πρακτορείον λαχειών.
Όταν τὰ παιδιά παρουσιάστησαν
έμπρός του, έκαμνε τούς λογαριασμούς

«Ο Ραούλ έπιάστη από τὸ σίδερο τοῦ
έξωστου και ήμπόρεσε ν' αναθή με άρ-
κετήν εύκολίαν. Είς τὸ κατέβασμα δ-
μως τήν έκαθεν. Αντί νά γείρη το σώ-
μα του προς τὰ όπισω, έπήδησεν ά-
πλώς, ώς εάν τὸ τραμ έπέλετο, και
ή κεκτημένη ταχύτης τόν έσφενδόνισε

«Ο Βελάσκος έκαμνε τούς λογαριασμούς της νυκτός...» (Σελ. 142, στ. α')

της νυκτός είς μεγάλα χαρτιά με κυ-
ανοῦν μολύβι. Καταγινόμενος είς αυ-
τήν τήν έργασίαν, έπιναν άλλεπάλλη-
λα καφέ, τὰ όποία ένα γκαρσόνι του
ήτομαζε με ιδιαιτέραν έπιμέλειαν.

Έπιτέλους έσήκωσε τὸ κεφάλι του
άπό τὰ χαρτιά του και είδε τὰ παιδιά.

— «Α! σου είσαι που θέλεις νά γί-
νης εφημεριδοπώλης; ήρώτησε τόν Ρα-
ούλ γαλλικά.

— Μάλιστα, κύριε, άπεκρίθη εύγε-
νώς ο Ραούλ.

— Πολύ καλά. Μπορείς νά τρέχεις
γρήγορα και πολλή ώρα;

— «Ω, ναι.

— Πολύ καλά, θά τὸ ίδούμε.

Ο πράκτωρ έσηκώθη και, παρασύ-
ρων τόν Ραούλ, διηρθύθη προς τήν
θύραν τοῦ καφενείου. Από εκεί τῷ έ-
δειξε τόν πολυάνθρωπον δρόμον και
τόν διέταξε:

— Τρέξε κατ' εύθείαν ώς τὸ τρίτο
τετράγωνο.

Ο Ραούλ ύπήκουσε κ' έφυγε τρέ-
χων. Αλλά δέν ήμπόρεσε νά προχω-
ρήση πολύ,διότι τόν ήμπόδιζαν τὰ τραμ
είς τήν μέσην τοῦ δρόμου και τὸ πλῆ-
θος τῶν διαδραστῶν είς τὰ πεζοδρόμια.

Ο Βελάσκος, με τὸ ποτήρι είς τὸ
χέρι, παρηκολούθει από τήν θύραν αυ-
τήν τήν δοκιμασίαν. Και όταν ο Ραούλ
έπέστρεψεν άσθμαίνων, τῷ έδειξεν ένα
τραμ, που έπερνούσεν έκείνην τήν στιγ-
μήν και τῷ έφώναξε:

— Ανέβα άπάνω και κατέβα.

έπάνω είς τρεῖς διαβάτας, οί όποιοί
τόν έκράτησαν εύτυχώς τήν στιγμήν
που θά έπιπτε κατά γής.

Ο Βελάσκος έμαίδιασε περιφρονη-
τικώς και έψιθύρησε:

— Δέν τὰ πολυκατασέρνει άκόμη,
έχει όμως πόδια γερά. Θα συνειδησίη!

Έμεινεν ή έξέπασσι της φωνής.

Όταν ο μικρός Γάλλος έπέστρεψεν
είς τὸ καφενείον, στενοχωρημένος κά-
πως διά τήν άδεξιότητά του, ο πρ-
άκτωρ τόν ήρώτησε:

— Και ή φωνή;
είνε δυνατή;

Χωρίς νά περι-
μείνη άλλην προσ-
κληριν,ο Ραούλ,έ-
χων έναουλα άκό-
μη τὰ διδάγματα
τῶν φίλων του, ήρ-
χισε νά ξεφωνίζει:

— Ούλίτη-
μα χόδρα!...
Ραζόν κίου-
ίνπα!...

Ο Βελάσκος
τόν διέκοψε διά
νεύματος.

— Άρκει, τῷ είπε φωνάζεις άσχη-
μα, τρέχεις μέτρια και ύπάρχει μεγά-
λη πιθανότης νά σπάσης κανένα πόδι,
πηδώντας από τὸ τραμ. Έχω όμως
ανάγκην από ένα παιδί και έπειδή ά-
γαπῶ τούς Γάλλους, σε παίρνω. Έλα
άπόψε στη διανομή. Θα σου δώσω πε-

νήντα φύλλα. Αντίς, μου χάρη!
Και ο Βελάσκος έδυθίσθη πάλιν είς
τήν διπλήν του έργασίαν, ή όποία συνί-
στατο είς τὸ νά προσθήη στήλας ά-
ριθμῶν και νά πίνη καφέ,ή άκατα-
παστών.

Ο Ραούλ και ο Πάολι έφυγαν μαζί.

— Μη σε μέλη γι' αυτὰ που σου
είπε ο Βελάσκος, τόν παρηγόρησεν ο
Γάλλος. Σου ύπόσχομαι, ότι σε τρεῖς
ήμερας θά είσαι τέλειος!

Τὸ «κουβεντίλλο».

Ο Ραούλ ηήχαρίστηκε θερμώς τόν
καλόν του φίλον, ο όποιος τοῦ ήρξεν
έργασίαν τόσο γρήγορα και τόν έξη-
γαγεν από μίαν μεγάλην άμηχανίαν.

— Μπα! άπεκρίθη ο Πάολι, δέν
αξίζει τόν κόπο νά με εύχαριστήης για
τόσο μικρό πράγμα. Έπρεπε νά κάμω
ό,τι μπορούσα, για νά σε ικανοποιήσω
για τήν κακοήθειαν τῶν άλλων, που
σου έκλεψαν τὰ λεπτά σου και τὰ
ρούχά σου.

Αλλ' ο ύποχρεωτικός Γάλλος είχε
νά κάμη και άλλην πρότασιν είς τόν
προστατευόμενόν του.

— Που θά φας τώρα και που θά
κοιμηθής; τόν ήρώτησεν έκθαλα.

Ο Ραούλ δέν ήξευρε τί νάπαντήση.

Δέν είχε πεντάρην είς τήν τσέπην και
δέν θά έλάμβανε χρήματα παρά μόνον
τήν έπαύριον, είς τās πέντε τὸ από-
γευμα, τήν ώραν δηλαδή που έπληρώ-
νεν ο πράκτωρ τῶν εφημερίδων τούς
μικρούς πωλητάς του. Τί θά έγινετο
ώς τότε; Αλλά και κατόπιν, που θά
εύρισκε κατοικίαν τῶσον εύθηνήν, ώστε
νά εμπορή νά τήν πληρώνη με τὰ μέ-
τρια κέρδη που θά είχε τās πρώτας
ήμερας από τὸ νέον του έπάγγελμα;

Ο Πάολι τὰ έσυλλογίσθη δλ' αυτὰ
και τῷ είπε:

— Έλα νά φα-
με τὸ «πουτσερό»
στό σπίτι.Έμασσε
έξη στο κουβεν-
τίλλο,αλλά δέν
πειράζει. Πάντα
θά βρεθῆ μιά ά-
κρούλα και για σέ
να, και όταν θά
λάβης χρήματα,
πληρώνεις.

Ο Ραούλ δέν έ
τολμούσε νά δεχθῆ
τήν φιλικήν αυτήν
πρότασιν. Αλλ' ο μικρός Γάλλος έ-
πέμνε πολύ, βεβαιώνων ότι οί γονείς
του, είς τούς όποιους είχε κάμη λόγον,
εδέχοντο εύχαρίστως νά προσλάβουν
και τόν νέον αυτόν οικότροφον.

Είς τὸ Βουένος-Αυρές τὰ ένοίκια εί-
νε τόσον ακριβά, ώστε οί πτωχοί, διά
νά τὰ βγάλουν πέρα, μαζεύονται όσοι

«Αι κλίνας αυταί στήνονται παντού...» (Σελ. 143, στ. α')

πρωτόκλητιν. Αλλ' ο μικρός Γάλλος έ-
πέμνε πολύ, βεβαιώνων ότι οί γονείς
του, είς τούς όποιους είχε κάμη λόγον,
εδέχοντο εύχαρίστως νά προσλάβουν
και τόν νέον αυτόν οικότροφον.

Είς τὸ Βουένος-Αυρές τὰ ένοίκια εί-
νε τόσον ακριβά, ώστε οί πτωχοί, διά
νά τὰ βγάλουν πέρα, μαζεύονται όσοι

πρωτόκλητιν. Αλλ' ο μικρός Γάλλος έ-
πέμνε πολύ, βεβαιώνων ότι οί γονείς
του, είς τούς όποιους είχε κάμη λόγον,
εδέχοντο εύχαρίστως νά προσλάβουν
και τόν νέον αυτόν οικότροφον.

Είς τὸ Βουένος-Αυρές τὰ ένοίκια εί-
νε τόσον ακριβά, ώστε οί πτωχοί, διά
νά τὰ βγάλουν πέρα, μαζεύονται όσοι

πρωτόκλητιν. Αλλ' ο μικρός Γάλλος έ-
πέμνε πολύ, βεβαιώνων ότι οί γονείς
του, είς τούς όποιους είχε κάμη λόγον,
εδέχοντο εύχαρίστως νά προσλάβουν
και τόν νέον αυτόν οικότροφον.

περισσότεροι εμποροῦν και συγκατοι-
κοῦν. Από τήν ανάγκην αυτήν προήλ-
θεν ή ζωή τοῦ κουβεντίλλο.Τοιαῦται οί-
κίαι ύπάρχουν και είς τὰ κέντρα και
είς τὰπερικέντρα της πόλεως. Αποτε-
λούνται από πολλας κατοικίας, ένα-
στη τῶν όποιων στοιχίζει από σαράντα
ως πενήντα πέζος τόν μήνα. Αλλ'
κατοικείται από δύο ή τρεῖς οικο-
γενείας, οι όποιαί τήν μοιράζονται, ώ-
στε καθεμία νά κατέχη μόνον δύο δω-
μάτια και όλίγην σάλαν, έκασιν έν
τῷ συνόλω όλίγων τετραγωνικῶν πο-
δῶν. Η κλίνη άποτελεῖται από ένα
κουβέρτε, δηλαδή πανί τεταμένον
είς τέσσαρα πόδια πτυκτά (πλιάν),
οὕτως ώστε ο ένοίκιοι νά εμπορή νά
τήν φορτώνεται είς τήν ράχιν του, ό-
σakis κουβαλιέται. Αι κλίνας
αυταί στήνονται παντού: είς τās θύ-
ρας, είς τὰ παράθυρά, είς τήν κου-
ζίναν.

Η σάλα είναι κοινή δι' όλους και
είνε τὸ μόνον μέρος, όπου οί δυστυχεις
έκείνοι άνθρωποι εμποροῦν νά παίρ-
νουν όλίγον άέρα. Είς τὸ «πάτιο»,
όπως λέγουν αυτὸ τὸ μέρος της οί-
κίας, — τὰ παιδιά παίζουν, οι γυναί-
κες ράπτουν και οι άνδρες καπνίζουν
τάς πίπας των και διαβάθουν εφημε-
ρίδας.

Αν δέν ύπήρχε και αυτὸ τὸ «πά-
τιο», οι πτωχοί ένοίκιοι θ' άπέθνησκαν
άπό άσφυξίαν. Τὸ καλοκαίρι μάλιστα
ζοῦν έκεί σχεδόν διαρκώς, άσφυέγον-
τες τὰ στενόχωρα και πνιγηρά δω-
μάτια.

Πάντός είδους άνθρωπους συναντῶ
κανείς είς ένα «κουβεντίλλο» άκόμη
και καμφοῦς κυρίου που φοροῦν ρεδιγ-
κάτες και γάντια, και κυρίας που φο-
ροῦν μεταξωτὰ και καπέλλα με πτερά.

Είς μίαν τοιαύτην οίκίαν, εύρισκο-
μένην είς τήν δδὸν Τουκουμιάν, είσήλ-
θε ο Ραούλ,όδηγημένος υπό τοῦ Πάολι.

Με όλην τήν άπόφασιν που είχε κά-
μη νάηρησῆ τὰ πάντα διά νά διατηρ-
ήση τήν έλευθερίαν του, δέν ήμπόρεσε
νά συγκατήση κίνημα άποστροφής, εί-
σεργάμενος είς τήν κατοικίαν τοῦ φί-
λου του.

Ητο μεσημέρι. Μία μυρωδιά κου-
ζίνας, μπουγάδας, τυριῶν και άνθρακί-
νων γνώτων, τόν έπιασεν είς τόν λαι-
μόν. Εύτυχώς, τὸ τραπέζι ήτο στρω-
μένο είς τὸ «πάτιο», και τὸ έθνικόν
φαγητόν «πουτσερό» άγχιζεν είς μίαν
σοπιέραν καθαρὴν και δρεκτικὴν.

Η παρουσίασις έγινε γρήγορα. Είς
τὰ στίτια έκείνη είχε συνειθισμένοι νά
δέχονται ξένους, οι όποιοι ζοῦν όλίγους
μήνας μαζί των και φεύγουν διά νά
μην επανέλθουν ποτέ.

Η μητέρα τοῦ Πάολι έδειξεν είς
τόν Ραούλ έν κιβώριον τοποθετημένον

άντι καθίσματος είς τὸ άκρον της τρα-
πέζης και τῷ είπε:

—Κάθηνε, μικρέ, και τρώγε. Σή-
μερα έχομε άρθονο φαί. Θα φάσῃ για
όλους.

Ο Ραούλ εκάθησε μεταξύ δύο παι-
διων, πέντε ως έπτά ετών, αδελφῶν
τοῦ Πάολι. Μία ύψηλή καπέλλα δε-
καπέντε ετών, ώραία ως Ιταλική Πα-
ναγία, ύπηρετούσε. Και όπισω από τούς
χαμηλοῦς ξυλοτοίχους, οι όποιοι έχώ-
ριζαν τās διαφόρους κατοικίας, ήκού-
οντο κρότοι πιατικῶν και άνεδίδετο ή
όσμη τοῦ ιδίου «πουτσερό», με τὸ ό-
ποιον έγεματίζαν όλοι έκείνοι οι πτω-
χοί.

Μετά τὸ λιτόν γεῦμα, ή μητέρα έ-
δειξεν είς τόν Ραούλ ένα στρώμα τοπο-
θετημένον είς τόν διάδρομον, μεταξύ
τοῦ δωματίου και της σάλας, και τῷ
είπεν:

(Έπεται συνέχεια)

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ
Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ
(Συνέχεια και τέλος" σελ. 135.)

Έβρά παπάδες γύριζαν διαβάθοντας
έδῶ άπάνω, από ράχη σε ράχη, κ' έ-
βαναν τὰ σύνορα με τ' άλλετρι, που τὸ
τραβούσαν δοκιμάκια κρωτόβγαλα. Τὰ
χάρτσιν όλα, και τὰ χωράφια τους, αυ-
τὰ τὰ σιάδια που φανόνται, και τὰ
βοσκοτόπια τους και τούς στόλους
τους, όλα τὰ χάρισαν στην Έκκλησιά.
Έτσι τὸ έδεσαν τὸ αριέρωμα μ' άφο-
ρισμούς και κατάρες.

Ηξεραν αυτὸ τί έκαναν. Αυτὸ τὸ
λειβάδι είναι ή προσκεφαλή τοῦ χω-
ριού. Χωρίς αυτὸ τώρα τὸ χωριό μας
θα ήταν κλάση.

Και τὸ φύλαξαν ύστερα κ' οι προ-
παππούδες σας κ' οι παππούδες σας,
γιατί είχαν φόβο Θεοῦ.

Μά τώρα στές μέρες μας ξεσφίξαι
τὰ λυτάρια πέρνουν και ξεχαρβάλώ-
νουν οι ξυλοδισιές τῶν προπαππούδων.

— Αί, σου λέει τώρα ο άλλος, κ'
εμείς παιδιά τοῦ Θεοῦ είμαστε. Θα
κόψω ένα ξύλο για τὸ σπίτι μου. Σάν
νά μην ήταν παραπέρα άλλο δέντρο νά
κόψη.

Έσείς τώρα, παιδιά μου, που έχετε
ένα τέτοιο δασκάλα που δέν σας άρρω-
σταίνει τὸ μυαλό σαν εμάς τούς πα-
λῶδες δασκάλους, που δυναμώνει τήν
κρίση σας, θά τὸ φυλάξετε τὸ λειβάδι
σαν τούς παππούδες σας που ήταν ά-
γράμματοι. Θα βροῖτε έσείς ένα πιό με-
γαλειτερο δέσιμο από τούς άφορισμούς,
γιατί και τήν ανάγκην οι παλαιοί μας
πρόγονοι, όπως ξερίετε, τήν είχαν κά-
νη θαά. Σ' αυτὴ τήν Ανάγκη θ' άφιε-
ρώσετε έσείς τὸ λειβάδι μας. Τὸ ξε-
ρετε δα πως χωρίς αυτὸ θά στεριέφουν

οί βρούδες τοῦ χωριού μας, θα ξεραθοῦν
οι κηποι μας που ποτίζομε, οι λάκκοι
που περνοῦν από τὸ χωριό μας θα γί-
νουν ξεροπόταμοι, θα χαλάσουν τὰ γε-
φύρια μας, κ' αν άπομεινουν τὰ σπι-
τια σας, τί θά τὰ θέλετε κ' αυτὰ ύ-
στερα; Νά με πιστέψετε, παιδιά μου,
περισσότερο πονάω τὸ λειβάδι παρά τὸ
σπίτι μου. Είμαι κ' εγώ από τή γεν-
νιά των παππούδων σας. Έκει στην
ξενιτιά που γύριζα δέν μπορούσα νά
φανταστώ τὸ χωριό μου χωρίς αυτὸ
τὸ λειβάδι, κ' αυτὸ με τραβούσε πιό-
τερο στη πατρίδα παρά τὸ σπίτι μου.

Σ' αυτὸ περνούσα όλες τές στενοχώ-
ριες μου, κυνηγώντας λαγούς, άγριο-
γούρουνα και ζαρκαδία.

Ο γέρος φανερώθηκε πιά πως είχε
ρουφήξῃ από τὸ Λάρισα άχόρταγα τές
ιδέες του στα τρία χρόνια που τόν ζύ-
γωνε. Είχε σβύση σαν μικρό παιδί ά-
πό τήν πλάκα που όλες τές φαντα-
στικές κ' άλλόκοτες ζωγραφίες που
παιδεύονταν μ' αυτές από τὰ γιάτα
του κ' έπερνε τώρα νέα σχέδια από τή
ζωή και τήν αλήθεια! Απομεινε έτσι
σά μιά κουφαλισμένη άγριουμηλιά που
της έχουν κλαρίση τὰ καλὰ κλωνά-
ρια της όλα και της άφησαν μοναχά
ένα καινούργιο μπόλι από ζαχαρομη-
λιά, και σ' αυτὸ τὸ θέλισμα ζούσε και
μ' αυτὸ και μόνο κάρπιζε.

«ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ»

ΣΙΓΡΑΦΙΑ παλιά, παιδαίτικη:
Τὰ μαλλιά λυτὰ, χυμῆνα,
Στὸ λαμό της γύρω άπλώνονε
Μεταξένια τραχηλιά,

Και τὰ χεῖλη άκρθοβιμλητα
— Χεῖλη Κορηθλιας—κλισμένα,
Κρῆβουν σε γλοκό χαμόγελο
Βαθυστενάκη λαλιά.

Στην άθῶα τήν όφι άμάραντα
Της φυχής τὰ ρόδα άνθίζουν,
Μυρωμένα με τὸ φρόσημα
Μίς άθάνατης πνοής,

Και τὰ μάτια μεγαλόφωτα
Κάτι μακρυνό άντικρῶζουν
Στ' άνοιξιατικο έημερωμα
Της άγριότης ζωής.

ΜΗΤΕ της νύχης τάλαλάγματα
Μήτε της δόξας τὰ μεθῶσι!
Πάρ' τα και δός μου έν άποκοίσιμα
Νά κάποιο κάμπο πῶχει άνθισσῃ.

Στὸ μέταπό μου δέν έπέθησα
Αόφνης χρυσόδατο στεφάνη:
Της χλόης τὸ ταπεινὸ στεφάνωμα
Στόν ήσκιο μίς ελιές—μου φθάνει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΡΟΙΝΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ - ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Έξακολουθείς να λες ανοησίες! Και πρώτα, κατεργάρι, η κασσετίνα είναι τόσο δική σου όσο και δική μου.

— Όχι δά! Εγώ την εσήκωσα.

— Ναι, μά εγώ την πρωτοείδα στην άκρη του πεζοδρομίου.

— Χμ! κ' έκανες πώς δεν σάρεσαι. Πονηρός πού είσαι!

— Να σου πώ! Την παίζουμε στα χαρτιά, έτσι, χωρίς να ξέρουμε ακόμη τί έχει μέσα;

— Για πόσο; ήρώτησαν ο Τζάκ, του οποίου τὰ μάτια έλαμψαν από άπληστία.

— Για μιά κορώνα!

(Η κορώνα είναι περίπου έξη φράγκα).

Οί δύο σύντροφοι είχαν απομακρυνθή αρκετά από τὸ κέντρον τῆς πόλεως και εφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς μίαν πτω-

χική συνοικίαν, ἡ ὁποία εταίριαζε καλ- λίτερα με τὸ ἐξωτερικόν των.

— Κρύψε το, γέρο, κρύψε το. 'Α- φου παίζουμε αγουρούνι στο σακκί, δεν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἐπιδειγῆς τὸ εὔρημά σου. 'Ο κύρ-Θωμάς εἶνε πονηρός και πρέπει νὰ φυλαγομάστα. Κρύψε τὸ θησαυρό σου, μικρέ μου!

— Δέν μπορεῖς! Δός μου ἐδῶ! ἐ- μουρουρίσαν ὁ Τζάκ, θὰ σπάσης τὸ σουγιὰ σου, χωρίς νὰ κάμης τίποτα.

— 'Αλλ' ὅσα και ἂν ἠγωνιάσῃς κατό- πιν και αὐτός, ἔσον και ἂν μεταχειρί- σθῃ ἄλλῃ του τὴν τέχνην, δέν κατώ- ρθως περισσότερα ἀπὸ τὸν σύντροφόν σου. 'Η κλειδαριά τῆς κασσετίνας ἔ- μανεν ἀπαραβίαστη.

— Τότε νὰ τὴ σπάσωμε! ἐπρότει- νεν ὁ Τζάκ. Δέν πιστεύω νὰ σ' ἐνδια- φέρῃ ἡ κασσετίνα ἢ ἴδια, ἀλλὰ τὸ πε- ριεχόμενον. Λοιπόν, ἄς πᾶν εἰς τὴν ὄρη.

— Ναι, ναι, ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ. Τὸ κουτί δέν ἔχει καμμιὰ ἀξία. Σπάσ' το!

— Κόψε τὸ θησαυρό σου, μικρέ μου!

— Στὰ ἔνδεκα! εἶπεν εἰς τὸν σύν- τροφόν του.

— Στὰ ἔνδεκα, σύμφωνοι! ἀπεκρί- θη αὐτός, ἐξέρχων ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν τράπουλαν τῶσον λερωμένην, ὥστε μάλιστα και μετὰ βίας διακρίνοντο ἡ ζω- γραφίαι τῶν χαρτιῶν.

— Στὰ ἔνδεκα! εἶπεν εἰς τὸν σύν- τροφόν του. Βιάζομαι νὰ μάθω τί ἔχει

λα ἔχει ἐδῶ. Φοβοῦμαι τὸν κύρ-Θωμά. Πάμε ἐξῶ.

— Δέν μπορεῖς! Δός μου ἐδῶ! ἐ- μουρουρίσαν ὁ Τζάκ, θὰ σπάσης τὸ σουγιὰ σου, χωρίς νὰ κάμης τίποτα.

— 'Αλλ' ὅσα και ἂν ἠγωνιάσῃς κατό- πιν και αὐτός, ἔσον και ἂν μεταχειρί- σθῃ ἄλλῃ του τὴν τέχνην, δέν κατώ- ρθως περισσότερα ἀπὸ τὸν σύντροφόν σου. 'Η κλειδαριά τῆς κασσετίνας ἔ- μανεν ἀπαραβίαστη.

— Τότε νὰ τὴ σπάσωμε! ἐπρότει- νεν ὁ Τζάκ. Δέν πιστεύω νὰ σ' ἐνδια- φέρῃ ἡ κασσετίνα ἢ ἴδια, ἀλλὰ τὸ πε- ριεχόμενον. Λοιπόν, ἄς πᾶν εἰς τὴν ὄρη.

— Ναι, ναι, ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ. Τὸ κουτί δέν ἔχει καμμιὰ ἀξία. Σπάσ' το!

— Κόψε τὸ θησαυρό σου, μικρέ μου!

— Στὰ ἔνδεκα! εἶπεν εἰς τὸν σύν- τροφόν του.

— Στὰ ἔνδεκα, σύμφωνοι! ἀπεκρί- θη αὐτός, ἐξέρχων ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν τράπουλαν τῶσον λερωμένην, ὥστε μάλιστα και μετὰ βίας διακρίνοντο ἡ ζω- γραφίαι τῶν χαρτιῶν.

— Κόψε τὸ θησαυρό σου, μικρέ μου!

— Στὰ ἔνδεκα! εἶπεν εἰς τὸν σύν- τροφόν του. Βιάζομαι νὰ μάθω τί ἔχει

ματα!.. καλλίτερα, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ ἔχοναι εἶπεν ὁ ἄλλος, μαζεύων τὰ χαρτιά.

— Πάμε νὰ σὲ κεράσω στοῦ κύρ- Θωμά, γὰ νὰ παρηγορηθῆς, ἐπρότει- νεν ὁ Τζάκ. Κι' ἂν θέλῃς, ξαναπαί- ζωμε τίποτα ἄλλο, μήπως κερδίσω κ' ἐγώ.

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

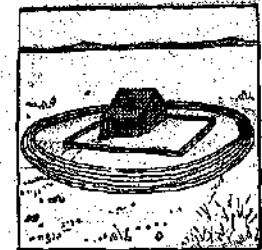
— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

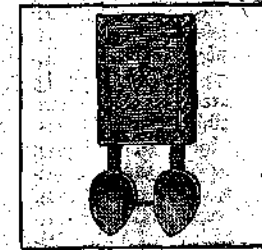
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Κατὰ τοῦ πορτοῦ

Εἰς τὸ Καρ- εῖον τοῦ Κα- καθῶ, ὅπου αἱ πυρκαϊαὶ εἶνε συχναί, οἱ κτη- ματταὶ, διὰ νὰ προφυλάττουν τὰς οἰκίας των, σκάπτουν περὶ αὐτὰς ἑ- να κύκλον πλατέος ἑξ ἑως ἑκτὼ μέ- τρων. Ἐάν ἐκραγῇ πυρκαϊά εἰς τὸ λαϊβάδι, σταματᾷ εἰς τὸν κύκλον αὐτὸν τῆς σκαμμένης γῆς, ὅπου δέν εὑρίσκει τίποτα νὰ κατασφῆ, και οὕτως ἡ οἰ- κία σώζεται.

Περίεργον ἔθιμον

Εἰς τὸ Καρ- μάρεν τῆς Οὐαλλίας, ὑ- πάρχει ἕν πε- ρίεργον ἔθι- μον. Τὴν ἡμέ- ραν τῶν γά- μων των, οἱ νεόνυμφοι ὀ- φείλουσιν νὰ πί- νουν κἀποτον ποτὸν με δύο ξύλινα κου- τάκια συνδεδεμένα, ὅπως τὰ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Πίνουν συγ- χρόνως και οἱ δύο, καθένας με τὸ κου- τάκι του, και ἂν γυθῇ τὸ ποτὸν, τούτο σημαίνει, ὅτι δέν θα εἶνε αὐτοεῖς εἰς τὰν γάμον των. Ἀπέναντίας, ἂν κα- τερθῶσιν νὰ πιῶσιν τὰ δύο κουτά- λια, κἀρὶς νὰ γυθῶσιν οὐτε σταγόνα πο-

τοῦ, σημείον ὅτι θὰ εἶνε εὐτυχέστατοι.

Διασκεδαστικὴ Ζωγραφικὴ

Ἴδου ἡ εἰκὼν ἑνὸς κυρίου φαλακροῦ με μεγάλα γένεια. Ἀναποδογυριστέ την και θὰ ἴδῃτε ἕνα κύριον ξυρισμέ- νον με ἄφθονα μαλλιά. Δοκιμάσατε και σείς νὰ ζωγραφίσα- τε κεφαλὰς με διπλὴν ὄψιν, ὁμοίας με τὴν ἀνωτέρω. Εἶνε πολὺ διασκε- δαστικόν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοκομὶ τοῦ Στόλου

A,	ΛΑΙ	ΛΕ	ΝΕ
ΚΗ	Α	Ε	ΛΕ
ΜΟ	ΜΗ	ΣΥ	Α

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ

τὸ παρόρθωρον διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερα. Διότι ἀκείνην τὴν ὥραν, μέσα εἰς τὸ μῆκος, ἦτο σχεδὸν σκότος.

— 'Αλλὰ μετ' ὀλίγον ὕψωσε τοὺς ὤ- μους κ' ἐδήλωσε:

— Δέν μπορῶ νὰ διαβάσω αὐτὰ τὰ γράμματα!

— Γιατί; ήρώτησαν συγχρόνως οἱ δύο φίλοι.

— Γιατί δέν εἶνε γραμμένα ἀγγ- λικά.

— Πῶς; δέν εἶνε ἀγγλικά;

— Όχι. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε λατινικά. Πού τὰ βρήκατε αὐτά, παι- διὰ μου;

— Στὸ δρόμο, ἀπεκρίθη ὁ Τζάκ γε- λῶν. Ὁ Πέλλ τὰ ἤθελε γὰ δικὰ του. Τὰ παίξαμε εἰς τὴν κοντινὰ, τὰ κέρδισε και τώρα εἶνε καταφορτικισμένος πού τὴν ἔπαθε.

(Ἔπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

μέσα τὸ κουτί.

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

— Δέν μπορεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Πέλλ, τεί- νων τὸ χέρι του εἰς τὸν Τζάκ. Εἶσαι καλὸς ἐνῷ και δέν ἀξίζει νὰ σοῦ βαρτᾶ κανεὶς κἀμια. Εἶσαι ἀδελφός!

τακουῖνι του και τὴν ἔσπασε.

— Τὴν ἔπαθε! ἀνέκραξεν ὁ Πέλλ. Γράμματα εἶνε, πού νὰ πάρῃ ἡ ὄρη!

— Ὅλα γράμματα!.. Κ' ἐγώ πού δέν ἔβρω οὔτε νὰ διαβάσω!..

— Δέν φταῖς ἐσύ, εἰρανεύσθη ὁ Τζάκ χαρούμενος διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ φίλου του. Φταῖνε οἱ γονεῖς σου πού δέν σ' ἔστειλαν εἰς τὸ σχολεῖο. Τὸ ἴδιον κ' οἱ δικαί μου. Ἀλλοιῶτακ ἐγώ θὰ ἤμουν τώρα μηχανικός, και σύ...

— Πάψε τῆς ανοησίας, Τζάκ! Εἶ- ρεις πολὺ καλά, ὅτι, ὅταν κανένας εἶ- νε ὀκνηρὸς σάν και σένα, δέν ἀρκεί νὰ μάθῃ γράμματα γὰ νὰ γίνῃ κά- τι τί.

— 'Ε, καλά! ἐπιθύρσαν ὁ Τζάκ πές με μεθύστακα, τριμπέλη, ὀνίκανο, ὅ,τι θές. Δέν εἶνε σωστὸ ὅμως, ἐπειδὴ τὴν ἔσπασες, νὰ τὰ βάλῃς τώρα με μένα. Ἄν ἡ κασσετίνα ἦταν γεμάτη χαρτονομίσματα δέν θὰ μιλοῦσες βέ- βαια ἔτσι. Καὶ ἔμωξ ἐκέρδισες. Πού θὰ πῇ ὅτι ἔχεις πάντα περισσότερη τύχη ἀπὸ μένα.

— Ὡραία τύχη ἔχω! δώδεκα φράγ-

καὶ τὸ τέλος ἀπαθῶς. Ἐκέρδισα. Δός μου ἐδῶ τὸ κουτί.

— Πάρ' το τὸ κουτί σου, μπαλα- μουτιέρη! ἐφώνησεν ὁ Τζάκ φουρκι- σμένος πᾶρ' το και ἄς ἰδοῦμε γρήγορα τί ἔχει μέσα στὴν κοιλιά του.

— Ἀμέσως! ἀπεκρίθη ὁ εὐτυχὴς σύν- τροφος, ἀρπάζων τὴν κασσετίναν ἄλ-

